

מגלות לגאולה

הרבנית אביגיל שרעבי תחי

אמרו חז"ל: "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה"...
 אך יש לדעת שאבל של יהודי שזונה בתכלית מאבלו של גוי. הגוי מבכה את מר גורלו, ודין.
 ואילו היהודי גם בעת שמבכה את האובדן, נושא עיניים מייחלות לבוראו.
 זמה עלינו לחוש, אם כן?

לא רק חורבן	לא רק אימה חשיכה
אלא גם בנין,	אלא גם כמיהה לאורה,
לא רק צער	לא רק מרמור של גלות
אלא גם תקווה,	אלא גם כיסופין לגאולה,
לא רק כאב על העבר	לא רק הרגשת "ביצאתי מירושלים"
אלא גם תשוקה לעתיד,	אלא גם תחושת "בדרך לירושלים",
לא רק מרירות הריחוק	לא רק זכרון הערות
אלא גם חיפוש הקרוב,	אלא גם ערגה לטובה.
לא רק "בגללי נחרב"	כל יום שעובר-
אלא גם "בזכותי יבנה",	אינו רק עוד יום במנין שנות הגלות
לא רק "אויה, אין!"	הארוכות,
אלא גם "בקרוב יהיה",	אלא עוד יום שמקרבנו אל הגאולה!!!
לא רק "אהה, אבד"	
אלא גם "בודאי ישוב",	
לא רק "חבל שנחרב"	
אלא גם "מתי יבנה",	
לא רק אמירת 'קינות'	
אלא גם צפיה ל'תיקון',	
לא רק אבל הניתוק	
אלא גם געגועים לחיבור,	